

Grote problemen die aan je knagen en waar je als simpele sannyasin maar moeilijk greep op kunt krijgen.

Maar toen ik me er opnieuw in verdiepte ontstond er een lichtpuntje aan het einde van de tunnel. In een stille meditatie kwam de gedachte voorbij dat deze ongrijpbare problematiek ons mogelijk dwingt om echt een sprong te maken naar een nieuwe manier om mens te zijn: veel bewuster van hetgeen we doen en energiek genoeg om ook deze uitdaging aan te gaan. Misschien – dacht ik - is dit de situatie waarin de nieuwe mens ontstaat, de 'homo novus' waar Osho ons vaak over heeft toegesproken.

In de jaren '70 toen ik Osho leerde kennen en bij hem aan zijn voeten zat sprak hij er herhaaldelijk over. En heel uitdrukkelijk in zijn lezingencyclus 'Zorba the Buddha'. Nee, niet alleen leven als een Boeddha, ook niet alleen als een Zorba. Leven in beide werelden. Zoals hij eens zei: *'The new man will not be either/or; he will be both/and. The new man will be earthy and divine, wordly and otherwordly'*. In de wereld, en toch niet van de wereld. Een inspirerend perspectief.

Maar hoe doe je dat? Toen ik nog eens in 'Zorba the Buddha' ging lezen kwam ik een zinnen tegen als *'The new man will be a mystic, a poet and a scientist'*. Dat raakte me. Wetenschap is niet genoeg. De vakkundige klimaatwetenschappers beschrijven het probleem en zoeken er technische oplossingen voor. Maar is dat voldoende? Het mysterie van het leven op deze planeet blijft. En om daar een taal voor te vinden hebben we mystici en dichters, film- en theatermakers, beeldende kunstenaars en musici nodig.

Dit bracht me op een nieuw spoor en gaf ook mij de impuls om mijn oude tekenspullen weer eens voor de dag te halen en te proberen op lege vellen het mysterie te tekenen. Een vriendin hoorde dat en gaf me op 4 oktober – wereld dierendag – een boek waarin tekenaars hun visie op het huidige gebeuren op onze planeet in beeld brachten. De titel van het boek was: 'De Vleesvrije Stad – in 10 jaar'. Dankbaar voor dit cadeau opende ik het en wie zag ik in de inleiding tussen alle dieren? Osho.

Stomverbaasd keek ik ernaar. Een van de tekenaars droeg zijn werk op aan Osho 'de man die mij de eenheid van de ziel van alle wezens op een planeet liet zien.' Ik raakte enthousiast en onmiddellijk begon ik mijn vriendin te vertellen hoe Osho in talloze lezingen voortdurend op deze mystieke eenheid gewezen had. Ze luisterde een tijd geduldig en zei toen: 'Mooie woorden, maar wat

bracht hij er zelf van in praktijk? Ik heb veel over hem gehoord. Nu maar een keer: geen woorden maar daden.'

Bij een kopje koffie heb ik haar verteld over wat ik Poona 1 heb meegemaakt. Een duidelijk feit uit die tijd: Osho vond eten van vlees barbaars. Daarover sprak hij soms, maar het was ook zijn dagelijkse praktijk. Nooit vlees op tafel. Nooit dieren doden. Dat was trouwens niet alleen de leefstijl van Osho, ook van zijn familie. Ik werd daarmee duidelijk geconfronteerd toen ik een aantal maanden als 'butler' fungeerde bij de familie van Osho die ook in de ashram woonde. Mijn taak was o.a. hun huisje schoon te houden. Op een gegeven dag ontdekte ik kakkerlakken in de keuken, maar toen ik die wilde doden kreeg ik de hele familie tegen: als Jain – de traditie waarin Osho was opgevoed – doe je zo iets niet. Nooit! Ik moest ander middelen vinden om de kakkerlakken uit hun huisje te krijgen.

Een dergelijk probleem deed zich ook een paar maanden later voor, toen ik weer in de keuken van de ashram werkte. Er bleken veel ratten te smullen van de rijst die we moesten opslaan. Hoe die weg krijgen? Er ging een boodschap naar Osho en een dag later kwam zijn antwoord: 'Dood de ratten niet, maar zet rattenvallen neer en breng deze dieren dan dagelijks naar een plaats ver weg van de ashram.' En zo gebeurde het. Een aantal maanden stond ik iedere morgen bij zonsopgang met een aantal goed gevulde rattenvallen bij de ingang van de ashram. Een riksja bracht ons dan naar de overkant van de rivier waar ik de ratten in de vrije natuur losliet. Bye, bye, sweethearts.

En dan die boom die vlakbij de keuken in de ashram stond! Op een gegeven moment moest de keuken worden uitgebreid vanwege het stijgend aantal bezoekers. Maar moest die boom dan gekapt worden? We stuurden deze vraag aan Osho en zijn antwoord, de volgende dag al, was in onze ogen hilarisch: 'Geen kap. De boom moet in de keuken blijven.' Dat werd een schijnbaar onmogelijke uitdaging, maar binnen een paar weken was er al een oplossing. Twee Duitse sannyasins verzonnen een dakconstructie waardoor de boom gewoon verder kon groeien terwijl – in het regenseizoen – het hemelwater zich niet door het dak naar binnen kon storten. Probleem opgelost.

En nog een laatste, heel unieke herinnering. Achter de keuken, vlak bij de tuin waar Osho vaak ging wandelen, stonden nog twee bomen. Daarin hingen we, als we 's avond klaar waren met het schoonmaken, onze dweilen te drogen. Fout. Op een gegeven moment kwam Vivek de keuken in en iedereen moest goed luisteren naar de boodschap van Osho: '*Trees don't like mops*', '*Bomen houden niet van dweilen*.' Dat ben ik nooit meer vergeten.

Terug naar het boek 'De Vleesvrije Stad' waarin Osho door Farhad getekend is tussen de dieren. Het beeld raakt me opnieuw. Zo kwam Osho ook in Poona 2 vaak naar ons toe. En daaronder lees ik Farhad's indringende woorden: 'Hij richtte mijn ogen op de realiteit en leerde me diep respect te hebben voor de waarde van elke levend wezen.' Bijzonder actueel in een tijdperk waarin we moeten leren als 'nieuwe mensen' op een nieuwe manier om te gaan met het leven op onze planeet.

Ojas

PS. Wie meer wil weten over de ervaringen van Ojas in Poona 1 en Rajneeshpuram kan hier inloggen op ['The Orange Papers'](#).